

Allemaal theater

(And then I wrote)

Blijspel in drie bedrijven

door

JACK SHARKEY & MEL BUTTORFF

vertaling

Lies Sotthewes

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)
Tel: 072 - 5 11 24 07
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl
Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **ALLEMAAL THEATER - AND THEN I WROTE** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **JACK SHARKEY & MELL BUTTORFF** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363

1800 AJ Alkmaar

Telefoon 072 - 5112135

Website: www.ibva.nl

Email: info@ibva.nl

ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

BRONIAN PENDRICK - toneelproducer

ANNABEL HOLMES - zijn secretaresse

RORY MADDEN - duvelstoejager

ANDREW KIMMER - beginnend toneelschrijver

ALISON BLAIR - bekende actrice

FRIEDA NEBCOTT - Broadway columniste

CHARLES CARPENTER - goedmoedig acteur

V.NELSON SLOMBER - begrafenisondernemer

Plaats van handeling: New York City

Tijd: Het heden

Eerste Bedrijf: Bronian's appartement, voor op de avond, in de nazomer

Tweede Bedrijf: De volgende ochtend

Derde Bedrijf: Een paar uur later

DECOR:

Het appartement in Manhattan van toneelproducer Bronian Pendrick op een avond in de nazomer. Van rechtsvoor, langs de achterwand tot linksvoor, ziet het toneel er als volgt uit: deur naar hal van flatgebouw; penanttafeltje met daarboven spiegel, lichtknop tussen deur en tafeltje; open doorgang naar keuken; in hoek van rechter muur en achterwand een uitgebouwde eethoek op een 20 cm verhoogde vloer, bestaande uit tafel en 2 stoelen (dus in korte poot van min of meer L-vormige kamer); in achterwand achter eethoek een raam, omlijst door gordijntjes; grenzend aan keuken, eveneens uitgebouwd, een balkon, ook 20 cm hoger dan kamer, met een lage afscheiding van beton. Aan beide kanten harmonica-deuren met glas erin en daarvoor gordijnen waarvoor trekkoord op uiteinde linker keukenmuur; achter het balkon en door raam eethoek is de hemel te zien en de skyline van Manhattan; verder links tegen achterwand kast met onder andere drankvoorraad en glazen; achter deurtjes radio; voor kast een bar met krukken; in linkerwand deur naar bad- en slaapkamer, lichtknop bij deur; midden in kamer links een bank met tafeltje ervoor, meer naar rechts twee fauteuils met daarvoor een poef.

Als de deuren naar het balkon helemaal open zijn, zijn ze niet zichtbaar voor het publiek (zie tekening achter in boekje); het eetkamerraam is ongeveer 60 cm boven de grond en eindigt 30 cm onder het plafond en laat dus aardig wat van de skyline en de hemel zien. Als de balkongordijnen overdag dicht zijn en de kamerverlichting wordt gedimd blijft de eethoek licht, maar de rest van de kamer wordt dan nog slechts half verlicht; tijdens nachtelijke scènes moet op de achtergrond een wirwar van verlichte ramen te zien zijn en - zo mogelijk een paar sterren aan de hemel. Als het doek opgaat is er niemand op het toneel; op de poef ligt een slordige stapel post; de kamer is schemerig zoals op een zomeravond. Door het raam en door de gesloten balkondeuren zien we een rossige zonsondergangshemel, maar binnen tien minuten is de hemel verduisterd.

EERSTE BEDRIJF

Enkele ogenblikken nadat het doek is opgegaan wordt er aan de voordeur gebeld. Vijf seconden later nog eens. Dan gaat de slaapkamerdeur open en BRONIAN komt op uit slaapkamer. Hij is blootsvoets en in pyama en trekt onder het lopen een badjas aan. Hij is begin veertig, ongeschoren en verformfaaid; haren in de war, knipperende ogen en wazige blik. Hij strompelt naar de voordeur, botst tegen bank aan en struikelt bijna over de poef. Als hij tenslotte rechte koers kan houden en zich rechtstreeks naar deur begeeft, wordt er weer gebeld. Hij doet een stap terug, zijn handen aan zijn slapen, alsof het geluid van de bel hem lichamenlijk pijn doet, stommelt naar lichtsakelaar en doet licht aan. De kamer wordt helder verlicht; hij doet de deur van slot, maar niet open, wankelt een pas achteruit, verandert van richting naar keuken. Er wordt weer gebeld. Hij roept richting deur, terwijl hij verder richting keuken wankelt:

BRONIAN: Hij is open, hij is open! *(verdwijnt in keuken. Annabel Holmes komt binnen vanuit hal. Ze bezwijkt bijna onder een lading gebonden scripts, die ze opgelucht bij de post op de poef laat vallen. Ze gaat naar de spiegel en controleert haar uiterlijk. Ze ziet er aardig uit, maar wel vermoeid van een lange werkdag. Ze duwt haar kapsel wat op, trekt wat aan haar rok, beweegt haar schouders, zucht eens, loopt naar slaapkamer en klopt aan)*

ANNABEL: Meneer Pendrick? Ik ben het, Annabel. Het is bijna half acht!

BRONIAN: *(komt binnen vanuit keuken met een kop koffie)* Soches of saves?

ANNABEL: *(wijst naar balkon)* Waarom denkt u dat het donker wordt buiten?

BRONIAN: Ik dacht dat ik blind begon te worden. *(neemt slokje koffie)*

ANNABEL: Meneer Pendrick, u bent nog niet eens aangekleed!

BRONIAN: *(kijkt langs zichzelf naar beneden)* Dat geeft niet... ik ga toch gauw dood, geloof ik.

ANNABEL: Om acht uur zijn ze er allemaal!

BRONIAN: *(zet kopje op penanttafel)* Ze kunnen er nooit allemaal tegelijk in. Er is nauwelijks genoeg ruimte voor mijn kop. *(leunt met zijn hoofd op zijn onderarm tegen voorste deurpost keuken)* Laat mij maar even!

ANNABEL: *(gaat naar hem toe, pakt zijn andere arm)* Hoe laat bent u eigenlijk naar bed gegaan?

BRONIAN: *(gaat rechtop staan, maar houdt zijn onderarm voor zijn ogen)* Half drie of twaalf over zes, dat weet ik niet zeker. Ik kon niet zien wat de kleine wijzer was.

ANNABEL: *(leidt hem naar slaapkamer)* Neemt u eerst maar eens een lekkere koude douche.

BRONIAN: *(armen nog voor ogen)* Sadist! *(gaat op de tast de slaapkamer in, laat deur open. Annabel brengt koffiekop naar keuken, gaat dan naar stapel post. We horen door de open slaapkamer dat de douche wordt aangezet en een ogenblik later een schreeuw van Bronian. Annabel komt overeind, doet deur slaapkamer dicht, daarmee het geluid dempend, gaat terug naar poef en beurt met beide armen de berg post op. Deurbel. Annabel weifelt even, laat dan post uit haar armen op grond vallen en doet open. Rory Madden komt binnen, gekleed in kostuum zonder overjas; hij blijft met zijn handen in zijn zij staan, overziet de op de grond liggende stapel post)*

RORY: Heb je een postbode overvallen?

ANNABEL: *(sarcastisch)* Ha ha ha...Nu je er toch bent, Rory, help me eens even met die troep. *(gaat op knieën zitten, begint hem de post aan te geven)*

RORY: Waar is onze vriend Bronian? Zijn kater aan het vertroetelen?

ANNABEL: Onze opgewekte en van levenslust bruisende gastheer is zojuist onder de douche in een shock geraakt. Kun jij er niet voor zorgen dat hij straks levend en een beetje toonbaar terug komt?

RORY: *(legt de laatste brieven terug op poef)* Oké. Als ik over tien minuten nog niet terug ben, kom je maar achter me aan. En breng een leuke vriendin mee. *(verdwijnt in slaapkamer, doet deur dicht)*

ANNABEL: *(komt overeind, ziet alle post)* Nu ben ik weer net zover als daarnet! *(begint het op te rapen; deurbel rinkelt; Annabel gooit brieven wild in de lucht, gaat richting voordeur terwijl de brieven nog om haar heen neerdwarrelen; doet deur open. Andrew Kimmer komt binnen in dichtgeknoopte overjas, onzeker en gespannen glimlachend; hij blijft staan en kijkt haar aan. Ze wijst naar de brieven op de grond)* Zeg alsjeblieft dat je vertegenwoordiger in stofzuigers bent.

ANDREW: Ik ben op zoek naar meneer Pendrick.

ANNABEL: Hijzelf ook. Kom binnen, wie je ook bent. *(doet deur dicht als hij binnen is, gaat kamer weer in, schopt tegen een brief en laat zich in rechter fauteuil vallen)* Ik ben Annabel Holmes.

ANDREW: *(ziet de post, bukt zich en begint het op te rapen)* Ik ben Andrew Kimmer.

ANNABEL: Dat dacht ik al. Ik heb al die mooie lange brieven getypt die meneer Pendrick je heeft gestuurd.

ANDREW: Het is allemaal nogal verwarrend, ik bedoel opwindend.

ANNABEL: Je moet de moed nog niet zo gauw opgeven. Is dit ...*(wijst naar stapel scripts)*...je eerste toneelstuk?

ANDREW: Wat is mijn eerste stuk?...Bedoel je, dat dat mijn stuk is? Die allemaal? *(komt overeind, laat brieven vallen)* Die zien er net uit als een echt script! *(neemt een script op)* En mijn naam staat er op!

ANNABEL: Dat moet volgens de wet!

ANDREW: Oh! Wat spannend! Ik ben zo opgewonden! *(gaat in achterste fauteuil zitten, opent script)* Kijk nou toch eens! Mijn woorden, precies zoals ik ze thuis in Peoria heb opgeschreven!

ANNABEL: Eh...hecht er niet teveel waarde aan, Andrew...*(Bronian komt binnen vanuit slaapkamer in zijn onderbroek, kousen en schoenen, zijn onderarm voor zijn ogen en een Alka-Seltzerfles in zijn andere hand; hij wordt geleid door Rory die een ingezepte badborstel in zijn hand heeft; als zij door de kamer richting keuken gaan staat Andrew met uitgestoken hand op)* Meneer Pendrick, dit is Andrew Kimmer.

RORY: *(terwijl hij en Bronian doorlopen)* Meneer Kimmer, dit is Annabel Holmes.

ANDREW: *(loopt met uitgestoken hand achter hen aan)* Hoe maakt u ...*(zij verdwijnen in keuken)* ...het? *(laat hand zakken)*

ANNABEL: Hij geeft je wel een hand als hij weer uit zijn ogen kan kijken, Andrew. Maak je maar niet zenuwachtig.

ANDREW: *(gaat weer in fauteuil zitten)* Wie van hun was meneer Pendrick?

ANDREW: Die met de nieuwe kleren van de keizer.

(Bronian en Rory komen binnen vanuit keuken. Bronian met een beker bruisend spul, zijn ogen nu een beetje open; Rory met de badborstel en de Alka-Seltzerfles; zij steken weer over naar de slaapkamer zonder te blijven staan, gedurende)

BRONIAN: Annabel help me herinneren dat we nieuwe papieren bekera moeten hebben voor de automaat.

ANNABEL: Nieuwe papieren bekera voor de automaat.

RORY: We komen zo bij u, meneer Kimmer. *(Andrew gaat staan)*

BRONIAN: Maak het u gemakkelijk. *(Andrew gaat zitten. Bronian en Rory verdwijnen in slaapkamer, doen deur dicht)*

ANNABEL: Opwinding genoeg gehad voor één avond?

ANDREW: Wat? Oh, ik vind het geweldig! Alles! Het is net een droom. Alleen al om hier te zijn. Vind jij dat niet?

ANNABEL: Wat niet?

ANDREW: Vind jij het niet geweldig dat je in New York bent, en zo?

ANNABEL: *(hardop mijmerend)* In het begin wel, denk ik. Maar het nieuwe was er al gauw af.

ANDREW: Hoe lang ben je hier al?

ANNABEL: Ik ben hier geboren.

ANDREW: *(laat dit bezinken; dan:)* Wie was die andere man, zei je?

ANNABEL: Die met de badborstel? Dat is Rory Madden, ons factotum.

ANDREW: Is dat een officieel beroep?

ANNABEL: Rory heeft zoveel taken, dat is niet allemaal bij één beroep onder te brengen. Hij zorgt ervoor, dat de ingezonden scripts gelezen en de uitgaande scripts verzonden worden, dat de kostuums er zijn vóór de premiere, hotelrekeningen betaald worden...al die kleine karweitjes die gedaan moeten worden om de boel draaiende te houden, en die op zich te klein zijn om er iemand full time voor aan te nemen. Daarom doet Rory alles.

ANDREW: Wat doet meneer Pendrick dan?

ANNABEL: Die piekert veel.

ANDREW: Denk jij dat "Noblesse Oblige" een goed stuk is?

ANNABEL: Daar heb ik nog nooit van gehoord.

ANDREW: Dat is mijn stuk.

ANNABEL: Oh! Eh....eerlijk gezegd hebben alleen Rory en meneer Pendrick gelegenheid gehad om het te lezen. En Alison Blair. Zij zegt vanavond wat ze er van vindt.

ANDREW: De Alison Blair?

ANNABEL: Is er dan nog één?

ANDREW: *(gaat met grote ogen staan)* Alison Blair! Hier! Vanavond! In deze kamer; met mij! Zegt wat zij van mijn script vindt!

ANNABEL: *(probeert zijn verrukking wat in te tomen)* Zij is maar een meter zestig, Andrew.

ANDREW: *(gaat plotseling zitten, zorgelijk:)* Ojee, als ze het nou eens niet mooi vindt?

ANNABEL: Dan blijft ze nog een meter zestig. *(denkt opeens aan troep op vloer)* Maar ze zal het wel niet leuk vinden als de ochtendpost over de vloer ligt. *(begint brieven op te rapen)*

ANDREW: *(niet al te happig)* Kan ik je helpen?

ANNABEL: Nee, dank je.

ANDREW: *(gaat opgelucht achteruit zitten)* Mooi. Ik vraag me af of de rol groot genoeg is voor haar.

ANNABEL: *(nog aan het opruimen)* Waar gaat jouw stuk over, Andrew?

ANDREW: Nou, "Noblesse Oblige" is een Franse uitdrukking. Het betekent, dat mensen met belangrijke posities overeenkomstige verplichtingen hebben.

ANNABEL: *(komt overeind met de brieven)* Andrew, beloof me, dat ik de laatste ben aan wie je dat ooit vertelt.

ANDREW: *(beschaamd)* Ik wou niet opscheppen, hoor!

ANNABEL: Er zijn mensen die dat niet zullen geloven. Waar gaat het verhaal over? (*Gedurende de volgende tekst legt Annabel de post weg op de bar, gaat terug naar fauteuil. Eerst luistert ze beleefd naar Andrew, dan met ongeloof en aan het eind van zijn samenvatting puilen haar ogen uit van verbazing en zit ze als in trance. Andrew merkt niets van haar reactie*)

ANDREW: (*gaat helemaal op in zijn verhaal*) Nou, het begint op een katoenplantage...in het zuiden. Het gaat over een grote familie, de Calhouns, die geregeerd wordt door de grootmoeder, Letitia Calhoun. Ze is heel streng, want het zijn allemaal slappelingen, maar ze houdt wel van hun. Maar dat laat ze natuurlijk niet merken. Op een dag kan haar zoon Ralph de hele katoenoogst verkopen aan een dekenfabrikant uit het noorden, Harold Stebbins. Maar Harold is in werkelijkheid alleen maar geïnteresseerd in Ralph's dochter Olivia, en gebruikt die fabricage van dekens als dekmantel. Nou, Letitia komt daar achter en probeert Ralph te laten inzien dat hij een fout begaat. Zij denkt dat Harold, als dat huwelijk doorgaat, de koop ongedaan zal maken en dat tegen die tijd hun vaste klanten al ergens anders ingekocht zullen hebben. Ondertussen is de dochter verliefd geworden op Frank Jericho, de kruidenier van het stadje, die al jaren in het geheim van haar houdt en die de familie er doorheen heeft gesleept door hun gratis levensmiddelen te bezorgen. Tussen twee haakjes, Frank is de jongste zoon van Bill Jericho, de enige man waar Letitia echt van heeft gehouden, maar ze mocht van haar trotse familie niet met Bill trouwen, omdat hij maar een eenvoudig kruideniertje was, net als Frank. In het begin helpt hij de familie voort ter nagedachtenis aan zijn vader, maar later omdat hij van Olivia is gaan houden. Het enige wat hen gebleven is, is hun sociale positie. De bedienden weten allemaal dat hun werkgever arm is, maar ze blijven toch, omdat ze teveel verknocht zijn aan de familie om ergens anders te gaan werken. Olivia komt erachter dat er geen geld is en ze besluit dat het huwelijk met de dekenfabrikant door moet gaan, omdat de Calhouns dan weer rijk zullen zijn. Maar de kruidenier Frank denkt dat Olivia echt van Harold houdt en weigert gratis kruidenierswaren te leveren voor het diner waar Harold voor is uitgenodigd. Dus gaat Ralph, de vader, naar de stad om Frank te smeken hen nog één avond krediet te geven, omdat hij, als hij eenmaal de katoen aan Harold heeft verkocht, in staat zal zijn al zijn schulden en bankleningen en zo af te lossen. Frank wordt nog razender bij het idee, dat Ralph denkt, dat hij hun bleef leveren in de hoop later een flinke poet binnen te kunnen halen. Daarom doet hij net of hij het verzoek van Ralph inwilligt en brengt er net als anders levensmiddelen naar toe. Alleen heeft hij nu de wijn

vergiftigd, zodat Harold, bij het toasten op de aanstaande bruid, zal sterven. Dan, net als hij de winkel wil sluiten, komt een van de bedienden langs met een boodschap van Olivia om hem te bedanken. Ze praten even en dan komt naar voren, dat Harold geheelonhouder is en dat de grootmoeder een toast zal uitbrengen op het jonge paar. Frank gaat er met een noodvaart naar toe om het tegen te houden. Maar als hij de eetzaal binnenstormt heeft de grootmoeder net haar speech beëindigd en een heildronk uitgebracht en ze valt dood neer. Frank biecht zijn misdaad op en wordt overmeesterd door Harold, de dekenfabrikant uit het noorden. Harold probeert Frank de vergiftigde wijn te laten drinken. Dit is teveel voor Olivia, die van Frank houdt, en zij wordt krankzinnig. Ze praat tegen de lege stoel van haar grootmoeder alsof Letitia nog in leven is. Nu realiseert Ralph, haar vader, zich, dat het allemaal zijn schuld is, omdat hij uit hebzucht de katoen wou verkopen, en hij beveelt Harold het huis te verlaten. De sheriff komt de arme Frank, de kruidenier, halen en de dochter wordt naar een gekkengesticht gebracht. Ralph valt op zijn knieën naast zijn dode moeder en vraagt snikkend om vergiffenis en we horen een onzichtbaar koor "Swanee River" zingen terwijl de lichten dimmen en het doek langzaam valt!

ANNABEL: Jee, wat een verhaal!

ANDREW: Wil je horen wat er in het tweede bedrijf gebeurt...?

(Annabel reageert verbaasd. Op dat moment wordt er aan de voordeur gebeld)

ANNABEL: Wacht even, Tennessee Williams, hier heb ik nog een getuige bij nodig. *(doet open; Alison Blair komt binnen; ze is inderdaad slechts een meter zestig, maar op en top een actrice)* Hai, Alison! Loopt je horloge voor? Je bent precies op tijd.

ALISON: Ik popelde om Bronian te spreken!...Over dat geweldige stuk!...Nou goed, ik wou Bronian zo graag zien.

ANNABEL: Ik zei niks.

ALISON: Dat zegt genoeg! *(ze ziet de gebonden scripts; neemt er een op, gaat er mee in fauteuil zitten)* Ah, dat is beter. Die doorslag die Bronian me stuurde was wat vlekkelig hier en daar.

ANDREW: Ik zit er altijd in te knoeien.

ANNABEL: Andrew Kimmer, onze begaafde auteur.

ANDREW: Dat ben ik niet, hoor.

ALISON: Wie ben je dan wel?

ANNABEL: Hij bedoelt dat hij niet begaafd is.

ALISON: Je hoeft absoluut niet bescheiden te doen over dit stuk, Andrew. Vind je ook niet, Annabel?

ANNABEL: Voor zover ik het gehoord heb is het een regelrechte "Kat Op Heet Zinken Dak Gejaagd Door De Wind"!...Over het tweede en derde bedrijf kan ik nog niets zeggen.

ALISON: Wacht maar tot je het gelezen hebt. Aan het eind van het tweede bedrijf is een bevallings-scène waar je rode oortjes van krijgt!
(*Andrew reageert geschokt*)

ANNABEL: Dus Olivia is toch nog getrouwd?

ALISON: Dat is nou juist zo'n giller! Ze kan het zich niet herinneren! Haar vader is gewoon razend, dat snap je. De eer van de familie staat op het spel, maar hij weet niet wie hij ervoor in de kladden moet pakken!

ANNABEL: Maar als ze wel getrouwd is, waarom geeft de vader van het kind dat dan niet toe?

ALISON: Hij had Olivia beloofd, dat zij het op haar eigen manier aan de familie mocht vertellen, maar ze heeft zich negen maanden lang moed in zitten praten.

ANNABEL: En die heeft ze nu nodig voor de bevalling?

ALISON: Niet helemaal. Ze krijgt het nog voor elkaar, net voor de weeën beginnen, om naar haar vader toe te rennen en te roepen, "Raad eens wat er gaat gebeuren"!? (*Beide vrouwen gillen van de lach; ze bedaren wat als ze Andrew's gezicht zien*)

ANNABEL: Andrew, is er iets mis?

ANDREW: "Noblesse Oblige" is geen blijspel!.... Het is een zeer intens drama met grote gevoelens. Verdriet, pijn, ellende, primitieve emoties en vol mededogen!

ALISON: (*tegen Annabel*) Weet Bronian dat?

ANNABEL: Dat betwijfel ik!

ANDREW: Hoezo?

ALISON: Schat, je moet begrijpen....Bronian Pendrick vindt...eh...Tja....?
(*kijkt naar Annabel voor hulp*)

ANNABEL: Hij vindt dat het leven over het algemeen al moeilijk genoeg is om ook nog eens een paar uur lang te moeten kijken naar nog meer ellende. Zijn opvatting over toneel is... eh...(*kijkt naar Alison voor hulp*)

ALISON: ...dat de mensen al genoeg regen op hun kop krijgen zonder dat hij gaten prikt in hun paraplu.

ANNABEL: Daarom geeft meneer Pendrick ze tussen acht en elf een paar uurtjes gezelligheid en geborgenheid.

ANDREW: Maar er zijn toch belangrijker dingen in het leven dan een beetje vermaak! Je denkt toch niet dat het publiek dat ontkent?

ALISON: Niemand zal dat ontkennen. Ze willen het alleen maar vergeten!

ANDREW: Is er dan helemaal geen hoop voor een serieuze dramaturg?!

ALISON: Natuurlijk wel! Het stikt van de mensen die vinden dat hun leven niet zwaar genoeg is zonder een drama!

ANNABEL: Maar bekijk het ook eens van de praktische kant, Andrew!

ANDREW: Hoe bedoel je?

ALISON: Heb je enig idee, hoe moeilijk het is voor een onbekende schrijver om een producer voor zijn stuk te interesseren?

ANDREW: Ja, dat zal wel, maar...!

ANNABEL: Neem een welgemeende raad van mij aan. Laat Bronian het stuk nu maar op zijn eigen manier op de planken brengen, dan wordt jouw naam een beetje bekend en dan kun je je daarna concentreren op stukken waar de mensen zich beroerd van gaan voelen.

ALISON: Het belangrijkste is op dit moment, om jouw stuk gespeeld te krijgen!

ANDREW: Maar ik wil dat ze het goed spelen. Ik wil dat ze het spelen zoals ik het van het begin af aan voor ogen heb gehad. Dat wil toch iedere schrijver?

ANNABEL: Maar waarom zou jij de eerste zijn die dat ook lukt?

ALISON: En dat plot van jou heeft grote komische mogelijkheden...!

ANDREW: *(bijna in tranen)* Hoor eens....ik geef toe dat er heel af en toe wat lachwekkende momenten in zitten, maar dat maakt het nog niet tot een blijspel. Het is wat je noemt "de lach der herkenning". Mensen lachen altijd om hun eigen zwakheden als ze die op het toneel zien. Daar kun je niks aan doen.

ALISON: *(droog)* Maar het is wel heel lang geleden dat ik iemand zijn grootmoeder vergiftigde....

ANDREW: *(de boosheid verjaagt zijn verdriet)* Geen specifieke dingen! Gewoon....het leven van alledag!

ALISON: *(tegen Annabel)* Help me herinneren, dat ik niet op iemands gezondheid ga toosten.

ANDREW: Mevrouw Blair...denk nou eens na...hoe kun je de rol nu anders spelen dan tragisch?

ALISON: *(haalt schouders op)* Ik kan altijd nog magnoliabloesem in mijn vlechten steken.

ANDREW: *(in de war)* Ik had me de grootmoeder eigenlijk niet met vlechten voorgesteld.

ALISON: *(verstijft, gaat woedend rechtop zitten)* Wie had het over de grootmoeder?

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto